

ΕΤΑΙΡΕΙΑ

συγγραφέων,

ΜΙΚΡΟΚΥΜΑΤΑ

99+1

μικρο-διηγήματα

μελών της Εταιρείας Συγγραφέων

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Περιεχόμενα

ΣΤΑΘΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΝΗΣ, Κεράσια 88

ΣΤΑΘΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΝΗΣ

Κεράσια

– Πάμε για κεράσια;

Η πρόταση έγινε στο μοναδικό διάλειμμα του απογευματινού προγράμματος. Ήταν τέσσερις περίπου και σε μια ώρα θα σχολάγαμε. Ο Διαμαντής το πρότεινε. Όχι σε όλους, αλλά σε μένα, την Ντίνα και τον Γιάννη. Δεν ξέρω αν μας επέλεξε ή απλώς έτυχε να πέσει πάνω μας τη στιγμή που του ήρθε η ιδέα. Ο Διαμαντής ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερος και πολύ πιο ψηλός και γεροδεμένος από μας. Είχε χάσει χρονιά και επαναλάμβανε την τάξη. Πηγαίναμε στη Δευτέρα Δημοτικού.

Η απάντηση ήταν ενθουσιώδης.

–Ναιiiiiiiii, ξεφωνίσαμε όλοι μεμιάς, χωρίς να το σκεφτούμε.

Στην ώρα του μαθήματος είχα τόσο πολύ ξεσηκωθεί που δεν παρακολουθούσα καθόλου τη δασκάλα, μια χοντρή και στριμμένη, με κότσο στο κεφάλι της σαν περικεφαλαία. Μου άρεσε πολύ η Ντίνα, ήθελα να είμαστε συνέχεια μαζί, αλλά τη λοξοκοιτούσε κι ο Διαμαντής. Τον αντιπαθούσα αυτόν, με νευρίαζε που τον γυρόφερναν απροκάλυπτα οι περισσότερες συμμαθήτριές μας. Η Ντίνα ήταν ένα όμορφο και πρόσχαρο κορίτσι, με ανοιχτή σταρένια επιδερμίδα, σαρκώδη χείλη και βαθιά γαλαζωπά μάτια. Όταν την κοιτούσα αναστατωνόμουν, κι ας μην καταλάβαινα γιατί. Στο δρόμο μ' έπιασε κι ένας άλλος φόβος. Μια κερασιά είχαμε όλη κι όλη, στην Πάνω Ρούγα, κοντά στο σπίτι του Διαμαντή, αλλά ήταν θεόρατη. Θα μπορούσα άραγε ν' ανεβώ; Και τι ντροπή, μπροστά στην Ντίνα, αν δεν τα κατάφερα...

Περπατούσαμε και πειραζόμαστε.

–Ν' ανεβάσουμε την Ντίνα στην κερασιά, να μας ρίχνει κεράσια να τρώμε, είπε κάποια στιγμή ο Γιάννης.

–Ναι, καλά..., απάντησε γελώντας εκείνη.

Μόλις φτάσαμε, ο Διαμαντής σκαρφάλωσε σαν αίλουρος στο δέντρο κι έφτασε γρήγορα στην κορυφή. Τον κοιτούσαμε όλοι με θαυμασμό και ζήλια. Μετά από δυο-τρεις αποτυχημένες απόπειρες τα κατάφερε κι ο Γιάννης.

Εγώ ούτε καν το επιχειρήσα. Ντρεπόμουν αλλά προσπαθούσα να δείχνω άνετος. Κοιτούσα στα κλεφτά την Ντίνα – ευτυχώς δεν μου έκανε κανένα σχόλιο. Θαύμαζα την ωραία πλισέ φούστα και τις καλλιγράμμες γάμπες της. Οι άλλοι επάνω τρώγανε και πού και πού, μαζί με τα κουκούτσια που φτύνανε, πετούσαν και κανένα κεράσι. Τα μάζευα και τα πρόσφερα ευγενικά σε κείνη. Χαιρόταν και τα μασουλούσε λαίμαργα. Τα χείλη της κοκκίνιζαν από τα ζουμιά, λες κι είχε βάλει κραγιόν.

– Άντε, φάε κι εσύ, μου έλεγε.

Εμένα, το μόνο που μ' ένοιαζε ήταν να την ευχαριστήσω, να κερδίσω τη συμπάθειά της.

Κάποια στιγμή ακούμε μια δυνατή φωνή από ψηλά.

– Ντίνα!

Βλέπουμε τότε τον Διαμαντή να κραδαίνει τη χούφτα του γεμάτη με κεράσια.

– Να, πιάσ' τα, της λέει, κι ανοίγοντας τα χέρια του τ' αφήνει να πέσουν.

Τα κεράσια πήραν την κατιούσα. Γυάλιζαν στο μπλε του ουρανού σαν κόκκινα μικρά μπαλόνια που χτυπούσαν μεταξύ τους και απλώνονταν, διαγράφοντας άτακτες τροχιές. Και τα χέρια να σηκώναμε ένα-δυο το πολύ ο καθένας θα πιάναμε, κι αυτά ήταν πάνω από είκοσι. Τότε η Ντίνα ενστικτωδώς, για να μαζέψει όσο γίνεται περισσότερα κεράσια, σηκώνει απότομα τη φούστα της, σχηματίζοντας μια υφασμάτινη λεκάνη.

Για κλάσματα του δευτερολέπτου βλέπω τα πόδια της από τα γόνατα και πάνω, που ποτέ δεν τα είχα ξαναδεί, δυο χυτούς κατάλευκους χειμάρρους, κι εκεί που σμίγανε, ανάμεσα σε μια χλόη ξανθή, ένα μεγάλο μακρουλό κεράσι ροζ, σκασμένο μπροστά από πάνω μέχρι κάτω.

Η ανάσα μου κόπηκε. Ζαλίστηκα κι έχασα τη μιλιά μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ακριβώς βρέθηκε εκείνο το περίεργο κεράσι ανάμεσα στα πόδια της. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και τα μέλη μου μούδιαζαν.

Στο μεταξύ εκείνη, χαμογελώντας πλατιά, έλα, μου λέει, πάρε, και μου έτεινε τη φούστα της, γεμάτη κεράσια.